

Križ osude i snaga milosrđa

Misna čitanja: Mudr 2,1a.12-22; Ps 34,17-21.23; Iv 7,1-2.10.25-30

Mnogo prije negoli će uzet križ na svoja ramena, Krist je prihvatio teret osude. Od samog početka svojega javnog djelovanja, njegovi su ga suvremenici smatrali kontroverznim, čudnim i opasnim... Isus je remetio njihove slike o Bogu i Zakonu, rušio predrasude prema grešnicima, izokretao ustaljene sustave i raskrinkavao lažnu pobožnost. Isus je stavio ljubav prema Bogu kao temeljni zakon. Boga je nazivao Ocem, a sebe priznavao njegovim Sinom. Sve su to bili razlozi da ga se sudi i osudi.

Židovi su stalno vrebali priliku da ga uhvate – veli evanđelist Ivan. Osuda je bila spremna. Samo ju je trebalo izvršiti u pogodan trenutak. Poznajući njihove skrivene nakane Isus zaobilazi svoje neprijatelje, ali ih se ne boji, ne suzdržava se izreći svoju istinu: „postoji jedan istiniti koji me posla. Njega vi ne znate. Ja ga znadem jer sam od njega i on me poslao.“ U tome je sva njegova istina i sva njegova sigurnost: Isus živi od bezgraničnog povjerenja u Oca.

Isus je poznavao zla srca svojih neprijatelja. Znao je da dobrota plaši i uznemiruje zle ljude. Naučio je nositi se s osudama i usprkos njima rasti u svijesti o svojem poslanju i u povjerenju u Onoga koji ga posla. Osude ga nisu zbunile niti oborile. Štoviše, osude su postale prilika da otkloni strah i iznova se suoči sa svojim poslanjem – spasenjem čovjeka – i da se tom djelu spasenja posve preda. Tako je presuda Kajfe, Pilata i naroda već prisutna u svakodnevnim neprijateljskim pogledima, prigovorima i osudama farizeja. Sve je te osude Krist ponio na svojim ramenima i sve ih je iznio na Golgotu.

Knjiga mudrosti iznosi na vidjelo naum bezbožnika: postavimo zasjedu pravedniku, protivi se našem ponašanju, prebacuje nam prijestupe, spočitava nam.... Iskušajmo ga porukom i mukom, osudimo ga na smrt sramotnu. „Tako oni misle, ali se varaju, jer ih zloća njihova zaslepljuje. Oni ne znaju tajna Božjih.“ Psalmist također govori o milosrdnom Božjem zauzimanju za pravednika: „Blizu je Gospodin onima koji su skršena srca, a klonule duše spašava. Mnoge nevolje ima pravednik ali ga Gospodin iz svih izbavlja“.

Prihvatiti križ nepravedne osude uvijek je bila velika kušnja. Samo hrabri i jaki ljudi mogu ponijeti teret lažne osude. Osude su tu da nas slome, da unište ono što je najbolje u nama – povjerenje. Ono što se ne može lako prihvatiti jest neistina na kojoj se osuda temelji, nepravda koja se provodi, zlo koje stoji iza mnoštva naizgled „razumnih“ razloga osude. Osude se uvijek žele prikazati kao pravedne, istinite, potrebne... A zapravo u sebi kriju bol i zavist zbog istinitosti pravednika, gnjev zbog njegove ispravnosti i dobrote.

Na prvom je mjestu križ osude. Pravednik je suočen s mnogim nevoljama i mnogim osudama. No, Bog daje snage pravedniku da hrabro bude i ostane ono što jest, da ostane u istini i vjernosti, nepoljuljan u sigurnosti da je Bog s njime.

Jedini način da izdržimo osude jest duboko povjerenje u Boga. Vjera rasvjetljuje put kroz tamu ljudskih osuda. Vjera razbija strah i suočava nas s našim poslanjem, s našom vlastitom istinom. Vjera nam ulijeva pouzdanje i sigurnost u Božje milosrđe. Pravo iskustvo Božje blizine započinje u nevolji. Kad nas snađu osude i problemi, kad se čini da nema izlaza, to je prilika da se dogodi povjerenje. Milošću osvijetljena noć osuda dovest će nas do sretne sigurnosti u moć Božjeg milosrđa.